

Иван Вазов

Цар Симеон
(Край Босфора шум се вдига)

Край Босфора шум се вдига,
лъскат саби, щитове,
ето Симеон пристига,
воеводите зове:

„Съберете се, войводи,
храбри орляци безброй;
много войски и народи
паднаха под ножа мой.

Скоро гърда Византия
ще да бъде в нашта власт,
стягайте се смело вие,
на пристъп щъ водя вас!“

В Цариградските палати
разтрепера се Роман,
прати дарове богати
в Симеоновия стан.

„Не щъ дарове, ни злато! –
гордо викна Симеон, –
мойто царство е богато,
златен е и моят трон.

Сам Роман да се представи,
нека той да проси мир!
Нека поклон ми направи,
па видя-щем по-подир.“

Мъчно, срамно на Романа;
но какво да чини той?
Веч войска му не остана,
нито сърце зарад бой.

И разплакан той излиза
из влахернските врата,
с чудотворческата риза
и с молитва на уста.

И когато той съгледа

българските редове,
гладни още за победа
и за нови боеве –

той падна пред Симеона,
унизено проси мир...
„Остави ми само трона,
давам всичко в тоя мир...“

Шумят войски и войводи,
вей се българският стяг,
Симеон умислен ходи,
гордо гледа своя враг.

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4792>]